

OKTOBER ANGELČEK 1933/34 - ŠT. 2

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Sveti Frančišek Saleški je zelo ljubil otroke. Če je sle mogel, jih je zbral okrog sebe, pa jim je kaj lepega pripovedoval. Nekoč so prišli otroci k njemu na vrt. Vse drevje na vrtu je bilo v najlepšem cvetju. Solnce je sijalo, tički so žvrgoleli, bilo je lepo kakor v raju. Pa je sveti Frančišek pripovedoval otrokom, kako lepo je bilo tisti čas, ko sta še Adam in Eva živel v rajskem vrtu. Tam ni bilo ne lakote ne žeje ne mraza ne vročine, nobena težava jima ni kalila srečnega življenja. Sprehajala sta se med dehtečimi rožami, tički so peli vesele pesmi in jima sedali na rame. Bilo je res rajsko lepo. Največja sreča pa je bila v tem, da sta smela Adam in Eva govoriti z ljubim Bogom. Kakor dober oče je prišel k njima v raj, vsak dan tako, pa so se pogovarjali med seboj kakor v dobri družini. Tako je pripovedoval sveti Frančišek. Otroci so poslušali z odprtimi usti. Vsi so bili zamišljeni v tiste zlate stare čase. Pa je majhen deček sredi tihote žalostno vzdihnil: »Kako je škoda, da zdaj ni več tako!«

Res je škoda, da rajске sreče več ni. Ko bi vsaj Adam in Eva ne bila grešila. Tako pa sta z grehom napravila raj, ne le zase, tudi za nas. Vendar nam je od raja še nekaj ostalo. Kaj neki? To, otroci, da se moremo še danes z ljubim Bogom pogovarjati. Lju-

beznivo prihaja k nam in se skloni do nas in posluša naše besede. Pa nam ni treba romati v sveto deželo, da pridemo k Bogu. Na vsakem kraju ga lahko najdemo; vsak trenutek nas rad sprejme in posluša. Vi se čudite: Kako in kje? Ali niste že uganili? Z ljubim Bogom se pogovarjamo v molitvi. Saj molitev res ni nič drugega kakor pobožen pogovor z Bogom. Pri molitvi pridemo k Bogu. Naša duša se dvigne prav do božjega prestola. Pa gledamo v duhu dobri obraz nebeškega Očeta in mu lahko povemo vse, prav vse, kar nam na srcu leži. Kdor zna lepo moliti, se mu včasih pri molitvi tako lepo zdi, kot bi ga Bog pritisnil na svoje srce. Ves je razveseljen, ves kakor spremenjen.

Tako se je zgodilo Jezusu. Šel je nekoč na goro Tabor. S seboj je vzel tri učence: Petra, Janeza in Jakoba. Ves utrujen je bil dobri Jezus od dela, ko je učil množice. Zdaj bi bil rad malo sam, da bi se lahko v miru pogovoril z nebeškim Očetom. Ko so prišli vrh gore, so učenci posedli, tudi oni so bili trudni. Jezus pa se je zatopil v molitev. In glejte, ko je molil, se je naenkrat čudežno spremenil. Njegov obraz se je zasvetil ko solnce in njegova oblačila so postala bela ko sneg. V nebeški svetlobi sta se prikazala Mozes in Elija in sta govorila z Jezusom. Sveti Peter in njegova tovariša so bili nad tem vsi prevzeti. Tako lepo se je vse to svetemu Petru zdelo, da je ves navdušen rekel Jezusu: »Gospod, dobro je, da smo tukaj!« Najrajši bi bil kar za zmeraj tam ostal.

Jezus se je spremenil med molitvijo. Čudežno lep je bil in svetel. Božja slava je žarela nad njim.

Tudi naša duša je vsa lepa in svetla, kadar pobožno molimo. Ta dušna lepota se še na obrazu zrcali. Kadar je sveti Stanislav pobožno molil v cerkvi, je bil kakor zamaknjen. Njegov obraz je bil večkrat razsvetljen od nebeške luči. Ljudje so ga z začudenjem opazovali. Včasih gledam pridne otroke pri molitvi. Roke so lepo sklenili, oči so obrnjene k oltarju, usta govore svete besede, duša se pogovarja z Bogom — gledam jih, pa si mislim: Glej, kakor angeli! Nekaj angelskega je v obrazu otroka, ki je zatopljen v pobožno molitev.

Otroci! Nič preveč ne rečem, če vam povem: Molitev je naše najlepše opravilo na zemlji. Nekdo je rekel: Poleg svetega obhajila je molitev moja največja sreča. Pri svetem obhajilu prejmem Jezusa v srce, pri molitvi pa se z njim pogovarjam.

Pa se dobijo ljudje, ki jih je sram moliti. Kako so nespametni! Menda vendar ni takega med nami? Marijini otroci smo. Kako bi mogli biti Marijini, če bi se molitve sramovali?

Otroci, Marijini! Radi molite! Moliti se ne sramujte nikoli in nikjer!

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

az pa brevir molim; vsak dan ga molim, kadar je v Angelčku,« se pohvali Čeferinova Marjančka, tista jezična, ki jo vsi poznate.

»Kako ga moliš?« vpraša Tone Grahut in jo pogleda izpod čela.

»Tako, da vsak dan preberem v Angelčku o tistem svetniku, ki je o njem tisti dan otroški brevir.«

»Jaz tudi, pa še en očenaš zmolim vsak dan tistemu svetniku na čast,«

se pobaha Štefenakov Tinče.

»To še ni dovolj,« oporeče Selanov Jože.

»Kaj pa je še treba?«

»Posnemati je treba svetnike!«

»Kako?«

Tone Grahut razlaga: »Tako, lejte! Če ste videli, kako sv. Vaclav nosi drva revežem, pa ti Štacunarjev Mirko, ki ste doma bogati, daš lahko temu-le Škufčevemu Nacetu malo kruha, ko je lačen! Če ste brali, kako se je sv. Nikolaj postil, pa tebi Slavko ni treba zmeraj bonbončkov lizati, pa daj tiste dinarčke rajši za zamorčke! Če ste brali, kako je bil sv. Jožef Kupertinski pokoren, pa dajmo vsi zanaprej rajši ubogati starše! Ti pa, Čeferinova Marjančka, bodi

malo manj jezična, saj nisi dozdaš še o nobenem svetniku ali svetnici brala, da bi bila jezična! Čeferinova Marjančka je zelo rdeča v glavo.

Vinotok — oktober.

2. okt. Angeli v varuhi. V onem času je Jezus poklical otroka in rekel: Kdor sprejme katerega takega otroka v mojem imenu, mene sprejme. Kdor pa pohujša katerega teh malih, ki v me verujejo, bi mu bilo boljše, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja. — Glejte, da ne boste zaničevali katerega teh malih; zakaj povem vam, da njih angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih.

Sveti angel, varuh moj,
bodi vedno ti z menoj;
stoj mi noč in dan na strani,
vsega hudega me brani;
prav prisrčno prosim te,
varuj me in vodi me!

3. okt. Sv. Terezija. Deteta Jezusa je zapisala o sebi: Ponudila sem se Detetu Jezusu za igračo. Prosila sem ga, naj me ne ima za drago stvar, ki se je otroci ne smejo dotikati, ampak jo smejo zreti samo od daleč. Veliko bolj bi bila rada Detetu Jezusu mala, čisto vsakdanja žoga, ki bi jo po mili volji metal ob tla, jo suval z nogami, jo predrl, vrgel v skrit kot ali, če bi ga veselilo, jo krepko stisnil z ročicami in pritisnil na srce. Kratko-

malo, hotela sem Dete Jezusa razveseljovati in se brez pridržka prepustiti njegovim otroškim domiselkom.

4. okt. Sv. Frančiška Asiškega je njegov bogati, a skopi oče tožil škofu, da je predarežljiv. Škof nagovarja Frančiška, naj vrne očetu denar, ki ga je vzel za dobre namene. Franc odgovori: »Gospod, vrnil mu bom vse, kar je njegovega, še celo obleko.« Nato se sleče, rekoč: »Do zdaj sem Petra Bernarda imenoval svojega očeta, posihmal pa lahko rečem: Oče naš, kateri si v nebesih, pri katerem sem založil vse svoje premoženje, ves svoj up, svoje zaupanje in vso tolažbo svoje dediščine.«

Blagor ubogim na duhu zakaj njih je nebeško kraljestvo. (Mat, 5. 3.)

7. Sv. rožni venec je zlasti sv. Dominik uvajal in razširjal, posebno, ko je videl, kako obiskujejo deželo različne stiske, zlasti kako se širijo zmote in krive vere. S to molitvijo so kristjani premnogokrat premagali Turke kakor pastirček David velikana Goljata s kamni iz prače.

Kraljica presvetega rožnega venca, prosi za nas!

8. Ko je bila sv. Brigita stara sedem let, se nekoč prebudi in zagleda pred posteljico oltar in na njem Kraljico nebes in zemlje, obdano z nebeško svetlobo. Ta ji poda predrago krono in reče: »Brigita, hočeš to krono?« Deklica veselo prikima in Marija ji posadi krono na glavo. Prikazen izgine, a Brigita je ne more več pozabiti. Vedno se z najsrčnejšo ljubeznijo spominja nebeške Gospe.

O Gospa moja, o Mati moja, tebi se vsega darujem.

10. okt. Sv. Frančišek Borgia je bil višji dvornik kraljice in cesarice Izabele. L. 1539, napravi cesar imenitne zabave in slovesnosti. Kar sredi veselja cesarico stresa nevarna mrzlica in v nekaj dneh umrje. Bila je najlepša gospa, stara komaj 36 let,

splošno priljubljena zastran svojih čednosti in dobrotljivosti. Frančišek mora spremljati sijajni mrliški sprevod do kraljeve grobnice. Bil je že sedmi dan po smrti in trupla po volji cesarice same niso mazilili z dragimi dišavami. Tedaj odpro pokrov na svinčeni rakvi in Frančišek mora pogledati obličje mrličevo, da se prepriča, da je truplo resnično Izabelino. O to obličje, nekdanj tako lepo, zdaj vse spremenjeno! To telo, nekdanj tako prelestno, zdaj gnije in trohni! Tedaj zraste v Frančišku sklep, da hoče služiti samo Bogu. Stopil je v red jezusovcev.

V zemljo se povrneš, iz katere si vzet; zakaj prah si in v prah se povrneš. (I. Moz. 3, 19.)

15. okt. Sv. Terezija je še kot otrok silno hrepenela, da bi umrla mučeniške smrti. Dogovori se z bratom Roderikom, ki je gojil prav take želje, da se napotita med sosednje mohamedanske Mavre, da bi tamkaj dosegla mučeniški venec. Najtežje jima je bilo zapustiti starše. Pa misel na večno srečo ju pretrese tolikanj, da kar vzdihujeta: Večno, večno, večno! Sabo vzameta mrvo hrane, se preoblečeta v beračka in gresta. Že kaj daleč sta prišla od očetine hiše in domačega mesta,

tedajci ju sreča neki stric in jima seveda prestriže pot do mučeniške krone.

Sv. Terezija, ki je v življenju silno veliko trpela, čeprav se ji želja po mučeništvu ni izpolnila, je imela čestokrat na jeziku besede: »Gospod, trpeti ali umreti!

19. Sv. Peter Alkantarski hudo zboli. Obišče ga zdravnik. Peter ga vpraša: »Povejte mi, ljubi gospod, bom li kmalu odpotoval?« Zdravnik: »Kmalu; zakaj za to bolezen ne vem ne zdravila ne mazila.« Tega se služabnik božji tako razveseli, da vzklikne z besedami, ki jih je kralj David zapisal v neki svoji pesmi: »Oveselil sem se tega, kar mi je bilo rečeno, da pojdemo v hišo Gospodovo.« Željo imam biti razvezan in biti s Kristusom, zakaj to je mnogo boljše. (Fil. 1. 23.)

20. Poljski svetnik Janez Kancijan je bil tako radodaren, da je oblačil nage ne le z obleko, ki jo je kupoval, ampak se je še sam slačil ali sezul; da ne bi ljudje videli, da je bos, si je odpasoval obleko, da mu je zakrivala bose noge. Nekoč ga na potu v Rim napadejo roparji in mu pobero denar. Vprašajo ga, ali ima še kaj. Janez odgovori, da ne. Ko roparji zbeže, se pa domisli, da ima še nekaj zlatov všitih v plašču. Brž steče za roparji in jim ponudi še te. Roparji se začudijo toliki darežljivosti in resnicoljubnosti in mu vrnejo še one, ki so mu jih bili prej uropali.

Gospod, kdo bo prebival v tvojem šotoru, ali kdo bo počival na tvoji sveti gori? — Kdor hodi brez madeža in dela pravično; kdor govori resnico v svojem srcu, kdor ne ravna zvijačno s svojim jezikom. (Ps. 14. 1—3.)

Metod:

Polž.

*»Biba — leza, drži košek,
padel bo na desno stran!«*

*To ni košek, to je hiša,
moj prelubi dom in stan!*

Živ—žav.

1.

Štiriletni Blažek se zbudi in zagleda hrib pred seboj. Gleda, gleda, pa je ta hrib čudno bel in zmeraj manjši. Roko iztegne in — saj je blazina! »Da me blazina takole prestraši,« se razhudi Blažek, zgrabi blazino in jo zaluča daleč od sebe, da se prekotali in zakotali na tla. Blažek se zasmeye, plane s

postelje in sede na blazino na tleh. Že se drsa na njej in pravi, da je v čolnu. Drsa se, drsa se, se vrti in smeje in se pelje naravnost v Afriko. Ali pljuska voda! Ali buči vihar! Bumf! se zadene Blažkova glava ob omaro. Noge so v zraku, glava na tleh, blazina pod posteljo, solze pa tečejo in so slane ko morje. Tudi vihar zabučiči, Blažek zatuli ko trobenta. Pa se zbudi Andrej. »Grdoba!« zavpije, zgrabi za svojo blazino in že je na Blažkovi glavi. Blažek pa hud! Poskoči, potegne odejo z Andreja in takoj sta oba ko klobčič v odeji na tleh. Brcata se, suvata, kotalita na levo in desno. Smeh in vrišč in krik. »Mir!« zagrmi mama, ki priteče v sobo in že drži Andreja in Blažka za lase.

»On je kriv!« vpije Andrej.

»On je kriv!« kriči Blažek.

»Oba sta kriva!« sklene mama, ju postavi vsakega posebej v kot in čaka. Blažek joka, da se stresa soba, Andrej se namrdava in zakliče:

»Rega rega kvak, Blažek je bedak!«

»Ti bedak, rega-kvak!« med solzami zatuli Blažek.

»Ali ne bosta tiho?« zavpije mama, porine Blažka iz sobe in veli Andreju: »Umij se, obleci in v šolo!«

Blažek steče v kuhinjo. Srajčka se mu opleta krog života in lasje vihrajo. Tako se mu mudi, da prevrne spotoma dva stola. Ko blisk spleza v kuhinji na mizo. Topota z nogami po mizi, poteza za vrv za perilo in na ves glas vpije:

»Naprej zastava slave, na boj junaška kri!«

Pa se pretrga vrv in Blažek z vso težo cepne na mizo; toliko da ne telebne na tla. A ker ni nikogar blizu, se mu ne izplača zajokati. Naglo požre slino, spleza z mize, vzame stolček in kuhalnico in tolče, da se razlega po vsej hiši: »Bum, bum, bum, bum!« A ko zasliši, da se zapirajo vrata v sobi, vrže vse od sebe in se postavi v kot za vrata.

»Me ni!« zavpije, ko priteče mama v kuhinjo.

»Blažek!«

»Me ni!« se odzove izza vrat.

»Blažek!« se pošali mama in zakliče skozi okno. Tedaj plane Blažek iz kota in spleza mami na hrbet.

»Nesi me, pa reci, da me ni! Saj me nič ne vidiš?«

»Nič te ne vidim. Ti paglavček, ti! Alo, obleciva se, kaj boš tak hodil okoli?«

A Blažek se že izmuzne in steče — Bog ve kam! Mama za njim.

»Blažek!«

Blažka nikjer. Iz spalnice pa se razlega tako cviljenje, ko da bi Blažka s kože devali. Mama plane v sobo: Blažek se puli z Andrejem, spet je vojna na žive in mrtve. Mama seže po palico.

»Saj ne bom več,« zaprosi Andrej in previdno smukne mimo mame iz sobe. Blažek pa cepeta:

»On je kriv!«

Slednjič je Blažek vendar oblečen. Vzame obnošeno torbico in si jo obesi preko ramena. Pokrije se s čepico in moško stopa gor in dol.

»Tramvaj!« zakliče. »Kam se peljete?«

Pa nihče ne utegne, da bi se kam peljal. In tako govori Blažek sam s seboj:

»Kam se peljete?«

»V Njujork,« odgovori sam sebi.

»Pa v Šiško in čez Afriko na Vič?«

»In čez Šmarno goro nazaj.«

»Kam pa vi?«

»V Čikago in Beograd.«

»Iz Ljubljane?«

»Iz Ljubljane in sem pa tja in nazaj.«

»Dolenjsko.«

»Na Triglav in v Moste.«

»Za vse otroke?«

»Za otroke, za deset.«

»Izstopiti!«

Tako Blažek prodaja vozne listke, je sam tramvajski voznik in ljudje, ki se peljejo. Resno gubanči obraz, srepo gleda, predeva roke iz žepa v žep, deli listke, jih preščipava, vpije, se repenči in pozvanja z zvoncem, ki ga nikjer ni.

»Pa vi, nimate denarja?«

»Nimam ateta, mame nimam.«

»Vse zastonj, nič ni treba plačati! Nate še en dinar za otroke!«

(Dalje.)

Joža Vovk:

Marija usmiljena.

*Je deklica po cesti šla
in srečala jo je gospa.*

*»Kaj hodiš tukaj, deklica,
in kaj si tako žalostna?«*

Je rekla deklica solzná:

*»Nikjer več nisem jaz doma,
umrla mi je mamica,
očeta ozel je širni svet.*

*Vzemite me seboj, gospa,
da k vam se malo grem ogret,*

*da mogla bom iskati spet
od vrat do vrat usmiljenja.«*

Gospa je rekla deklici:

»Ne jokaj več, nebeška sem Gospa,

jaz sem Marija usmiljena,
jaz se te bom usmilila.«

Marija je po cesti šla,
ostala sama deklica.

Zastonj je gledala za njo,
zazrlo več je ni oko.

Spet deklica je šla iskat
od vrat do vrat usmiljenja.

Zastonj pobsod je trkala,
zastonj prosila usmiljenja.

Vsa trudna, obnemogla že
pri zadnjem pragu pala je.

Pričela je umirati, —
tedaj se nekaj zablesti.

Gospa prelepa pride k nji,
v nebeškem siju vsa gori.

»Jaz sem Marija usmiljena,
jaz sem se tebe usmilila.«

Umrla tukaj boš nocoj
in v raj nebeški šla z menoj.«

Franjo Neubauer:

Nagajiva prepelica.

Deček hodi	»Nisem majhen
mimo njiv,	več otrok!
kliče glas mu	Nisem velik
nagajiv:	in visok?!

»Kaj se bahaš,	Ti me, ptica,
možek ti?!	ne poznaš!
Saj imaš le	Tvoja pesem —
pet pedí!«	sama laž!««

Pa zastonj se
fant jezí!
Z njiv mu kliče:
»pet pedí!«

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Joško.

Triletan Jožek.

Slovesno so zadoneli mogočni starološki zvonovi 22. avgusta t. l. Slovesno pravim, čeprav so peli mrtvaško pesem. Zazvonili so namreč nedolžnemu dečku Jošku Tavčarju, katerega zadnje besede so bile: Mama, nikaner ne jokaj! Saj jaz lahko umrjem, ker nimam nobenega greha. Zato tudi zvonovi niso žalovali, kot bi vedeli, da spremljajo angela v nebesa. Življenje tega otroka vam hočem letos opisati. Naj vam bo, dragi Angelčkarji, Ceglarjev Joško vaš prijateljček, kot vam je bil lani francoski Gvido.

1. Srečno detinstvo. Angelov varovanec.

Joškov atek in mamica sta pristna Prifarca. V Veštru pri Stari Loki imata pri Ceglarju svojo lepo domačijo. Vendar Joško ni bil rojen v Stari Loki, temveč v Trebnjem na Dolenjskem. Njegov oče je železniški uradnik in je bil takrat nastavljen na trebanjskem kolo-dvoru. Joško je bil božično dete, saj je bil rojen na Štefanov dan 26. decembra 1922. Zato so mu poleg sv. Jožefa dali za patrona tudi sv. Štefana. Joško je oba svetnika zelo ljubil in častil. Imel je že eno starejšo sestrico Milenko. Pozneje mu je Bog poslal še dva bratca Ivka in Mirančka. Nad vse srečno je bilo Joškovo detinstvo. Mamica in atek sta ljubkega dečka ljubila bolj kot vse na svetu. Komaj sta ča-

kala, kdaj ju bo znal prvič poklicati. Toda celo leto ni mogel stopiti na noge. Resno so se bali, da sploh ne bô mogel hoditi. Toda kakšno je bilo veselje, ko je shodil natančno po enem letu. Bilo je na sv. večer leta 1923. Atek je prislonil enoletnega junaka k durim v sobi. Nato so oddalji od njega za par korakov in ga pokliče. In glej! Deček se spusti in gre prvič sam k ateku. Atek ga znova postavi na prejšnje mesto in se še bolj oddali od njega. Spet pride do njega. Tako je Joško tekal še cel večer. Starša sta bila tega nepričakovanega dogodka tako vesela, da je mamica celo pozabila na Joškove plenice, ki so se sušile pri štedilniku. Med tem, ko sta ga navdušeno opazovala, so dečku vse plenice pogorele. Pa kaj zato. Joško se je pa le naučil hoditi in kar v eni sami uri.

Živahni Joško je dal tudi angelu varuhu dosti opraviti. Ko je imel 18 mesecev, se je nekega dne pestunji izmuznil. Junaško jo odkoraca na železniški tir. Saj tam je tako zabavno: lokomotiva piska neizrečeno lepo, kolesje se vrti tako hitro. Vse je živahno in veselo. Najlepša pa je tista čudovita jama, v kateri tolikokrat vse žari in se iz nje mogočno kadi. Lokomotiva navadno tja privozi. Kurjač vsuje tedaj iz nje vse izrabljeno, a še žareče kurivo. To slavno jamo je Joško obiskal. Kot pravi jamar se splazi seveda vanjo. Poleg jame zapazi lopato. Brž jo potegne notri, saj se da ž njo prav lepo igrati. V tem hipu pridrvi lokomotiva. Že hoče delavec vsuti v jamo žerjavico, kar zapazi, da moli iz jame ročaj lopate. Hitro skoči po njo, da se ne užge. Pa kaj najde? Poleg lopate tudi Joška, ki se brezskrbno igra v prelepi jami. V tem že priteče skrbna mamica, ki je pogrešila otroka. Neki uradnik ga ji prinese in ji pove, v kaki nevarnosti se je nahajal. Mamica čudežno rešenega dečka hvaležna pritisne na svoje srce. — Še parkrat je angel varuh očitvidno varoval Joška. Štiriletnemu padejo na glavo težka vrata od kleti. Res čudež je bil, da je dobil le lažje poškodbe. Spet drugič mu je bila zatvornica ob železniški progi izredno všeč. Hotel jo je ne samo pregledati, temveč

tudi pretipati. Toda joj! Prav ko je njegov drobni prstek otipaval kolesce, je čuvaj iz daljave spustil zatvoro. Tedaj je veniga Joškov prstek pritisnila na kolesce tako neusmiljeno, da mu je vsega zmečkala. A dobri angelček mu ga je kmalu spet zacelil.

(Dalje.)

Marijin vrtec.

Marijin vrtec v Leskovcu pri Krškem. Prvič se oglašamo. V Marijinem vrtcu nas je malo manj kot 300 dečkov in deklic. Dne 28. maja so prišli k nam prevzvišeni gospod škof. Štirje dečki iz vrtca smo jih lepo pozdravili. Pesmico so nam sestavili g. katehet Al. Štrukelj. Glasi se tako:

Nestrpno smo šteli in šteli že čas,
kedar da stopili Vi boste med nas,
in danes to srečo smo zdaj doživeli,
kako bi ne bili prisrčno veseli!

Saj jutri vsi birmanci milosti nove
dobimo po Vas in obilne darove;
utisnjeno znamenje duši bo vsaki,
da vsi Vam postanemo božji vojaki.

Presvetli, duhovni naš višji voditelj,
sovražnikov duše naš močni branitelj,
v imenu vseh dečkov leskovške te šole
očitno in javno povemo Vam tole:

Mi vedno le Vam odslej bomo sledili,
junaško za vero povsod se borili,
četudi zapiha brezboštva vihar,
od Vas se ločili ne bomo nikdar!

Marjan Žnidaršič, Izidor Podbršček, Vinko Debevc,
Tonče Žagar, vsi iz IV. a.

Uganke.

1. Vreme.

(Silvo, Ljubljana.)

2. Sprememba.

(Castor & Polux.)

k o l
d i m
p a s t
i v a
l e v

Vsaki besedi spremeni prvo črko tako, da dobiš drugo besedo. Spremenjene črke povedo ime lista!

3. Črkovnica.

(Castor & Polux.)

a a a	naselbina
a e e	mlečni izdelek
i i k	prva mati
m n n	poljska rastlina
o o r	moško krstno ime
s s s	del obraza
v v v	število

V prvi vrsti navzdol dobiš rek!

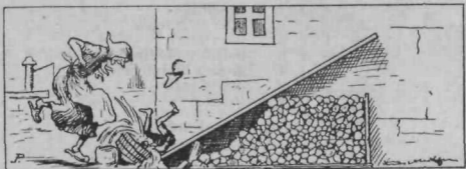
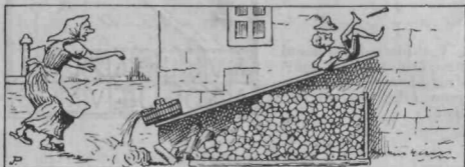
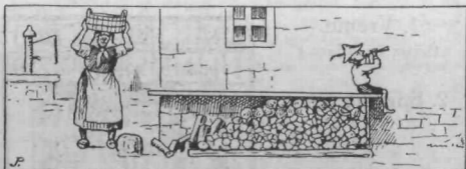
Rešitve iz 1. številke.

Rešitve iz 1. številke. 1. Skrivalnica: Mostar, Lož, Bitolj, Ptuj, Niš, Kotor. 2. Oko: Nič ne sije tako lepo kakor materino oko.

Prav so rešili: Tršinar M. iz Most, Makovec R. z Viča, Lavrenčič Ign., Završnik Zl., Gregorač J., Čaks Kr. iz Ljubljane, Verdelj M. iz Šaleka, Erzar M. s Pš. Police, Pucelj J., Vrvišcar P., Moravec A., Konda M., Flajšman D. iz Metlike, Kapš Al. iz Potoka, Hladnik M. iz Cerknice, Barle Ivan, Petek Lojze iz Doberniča, Svoljšak Iv. iz Doba, Rueh Duš., Vrhunc J., Mihelič Vl., Bekš M., Lepša Jož. iz Ljubljane, Jug Zlatica iz Studencev.

Izžrebana je bila Verdelj Mira iz Šaleka.

Tinče piska . . .

Kdor je izžreban, naj takoj piše, kaj hoče imeti za nagrado, če ni tega že pri rešitvi povedal. Lansko leto jih je bilo veliko izžrebanih, pa se jih je oglasilo prav malo.

»Angelček« stane za vse leto Din 5.—

Lastnik »Pripravniki dom« v Ljubljani. — Urednik Vinko Lavrič v Ljubljani, Sv. Petra cesta 91. — Uprava »Angelček« v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7. — Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).